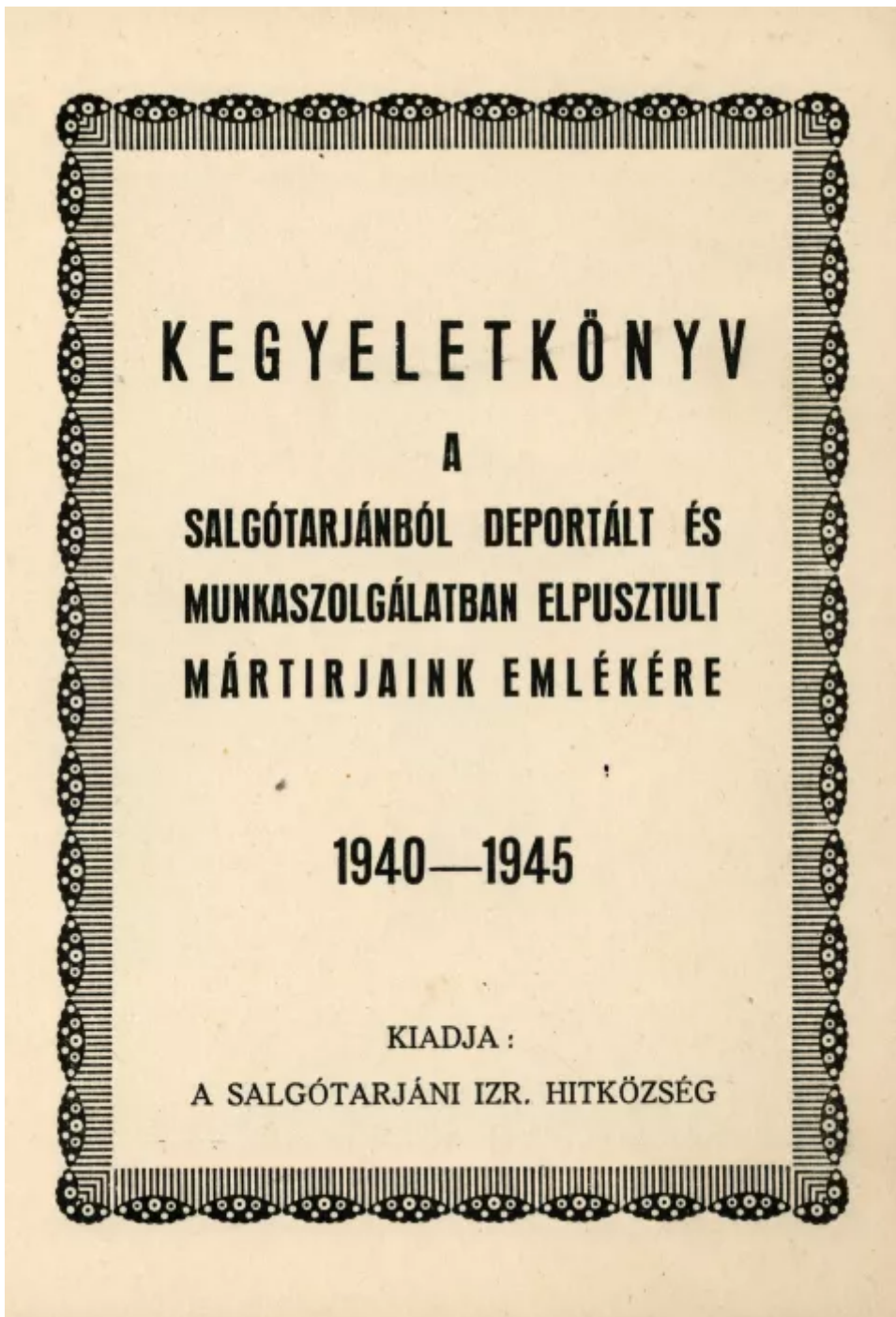

“Kegyeletkönyv”

A Salgótarjáni Hitközség 1945-ben kiadott egy "Kegyeletkönyv"-et "a Salgótarjából deportált és munkaszolgálatban elpusztult mártírjaink emlékére 1940--1945" alcímmel.

Prágában minden vonatot vártak az állomáson fiatalok, egyetemisták. Megterített asztalokkal és mindenféle földi jóval, ami akkor kapható volt. Lehetett kezet mosni és enni. Meg volt szervezve, hogy tíz embert visznek ide, tíz embert oda.

Prágában vonatra ültünk, és elmentünk Pozsonyba. Ott megint vártak, szállodába vittek, körülszerettek minket. Pár nap múlva indultunk Budapestre. Megérkeztünk 1945 júniusában. Pest úgy várt minket, hogy egy vödör vízből száz pengőért kaphattunk egy bögre vizet. Senki nem várt

minket. Megjöttek? Minek jöttek? Ezt éreztük. Valami végtelen szomorúság ült a lelkünkre. Négy vagy öt nap múlva elindultunk Salgótarjánba, és megérkeztünk június tizenötödikén. Többen mentünk, anyu, Gottlieb Ili barátnőm, akivel Pozsonyban találkoztunk össze, és még három-négy lány. Nem várt minket senki, se vízzel, se ebéddel. Elmentünk az Óvoda téri lakásunkba, ami természetesen el volt foglalva. Elmentünk a Rózsi lakásához, amit már elfoglalt doktor Filarszky Nándor orr-fül-gégész, aki mellettük lakott, és áttörette a két lakás közti falat, egyesítette a két lakást, így lett neki egy hatszobás lakása. Egy magyar orvost ez megillet. Anyu fölment, és mondta Filarszkyknak, hogy mi itt fogunk aludni, legyen szíves, menjen vissza a lakásába. Átadta és beköltöztünk.